

του κάποιο γράμμα. Χωρίς άλλο είνε γιά σένα. Δός μου τήν υπόσχεσι δτι θά τού τό σταλήσ πίσω χωρίς νά τό διαβάσης.

— Πολύ παράξενη είν' η' αξιολογία σου!

— Λυτήσου με και μή με βλώθης στά έσχατα. "Άλλως τς τι σέ άνδιαφέρει ο άνθρώπος αυτός; Έπειτα από τρεις μέρες θά είστασε στό Λονδίνο.

— Άν θελήσω νάρθω μαζί σου.

— Άγγέλα, δέν πιστεύω νά θέλης νά μ' άφίσης;

— Ναι, θά δυσκολευθώ βλέπεις...θά στενοχωρηθώ μήπως χάσω τήν ώραία συντροφιά σου.

— Άγγέλα, σέ ίκετεύω γιά τελευταία φορά.

— Άντι άλλης άπαντήσεως έκείνη του πέταξε κατά πρόσωπο μιά βουιά, μιά βαρειά Ιταλική βουιά, πού ήταν σάν νά του είχε σκάσει ένα δυνατό μάτι στο μάγουλο!

Παρά τά φτιασίδια μέ τά όποια είχε βράσει τό πρόσωπό του ώς έρυθρόθερμος ο Άρνόλδο πάλι καταχίτρινος. Ένωϊσως τήν καρδιά του νά χτυπά ήσως ποτέ άλλοτε. Τά βήματά του ήταν κλονισμένα, και έκρηπε νά αισθανθή καρφωμένα έπάνω του μέ άγωνία τά βλεμματά δλου έκείνου του κοινού γιά νά ξαναβρθί τήν ψυχαίμα του.

Και ενώ ή όρχήστρα έπαιζε κάποιο παθητικό ταγκό, ο Άρνόλδο, μέ μεγάλη προσοχή άρχισα νά πετάη μέ τήν συνειδημένη του έπιδειξιότητα τά έφτά μαχαίρια του. Τό πρώτο καρφώθηκε άριστέρα κοντά στο μάγουλο τής νέας και ή λεπίδα του, πού τρεμουλιαζε από τό νύναγμα, σχεδόν άγγιξε τήν ροδίνη έπιδερμίδα της. Τά άλλα τέσσαρα καρφώθηκαν γύρω από τά μαλλιά της, σάν ένας φρικτός φωτιστέφανος, και τό έκτο δίπλα στο δεξί της μάγουλο.

Δέν έμνε πειά παρά ένα μοναχά μαχαίρι.

Εσφινά ο Άρνόλδο έξέσπασε σ' ένα γέλιο πού δέν είχε τίποτε τό άνθρώπινο.

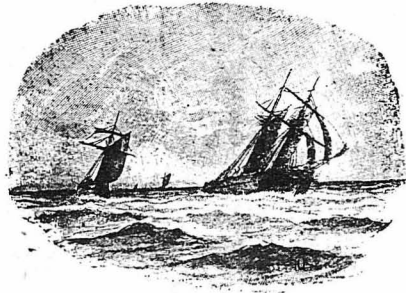
Η όρχήστρα έβρουθάρηκε μέ ένα τελευταίο χτύπημα του κυμβάλου. Και τό έβδομο μαχαίρι έφυγε άπ' τό χέρι του Άρνόλδο μέ ταχύτητα άστραλης και καρφώθηκε μέ δύναμη καταμσεής στο λαϊμό τής Αίλης, τής όποιας τό σωμα λύγησε τρεμουλιάζοντας, ενώ τά μάτια της άνοιγόκλειναν μέ έκρησι ύπερτάτου πόνου! Μιά λεπτή κόκκινη κορδέλλα αίματος έξέφυγε τώρα άπ' τόν λαϊμό της και χρωμάιζε τό κίττασπρο στήθος της!...

Η αύλαία έπεσε και τό κοινό έξέσπασε σέ χειροκροτήματα χωρίς νά φαντάζεται τήν τραγωδία πού έγινε έπάνω στή σκηνή. "Όλοι οι θεαταί φεύγουν σγητευμένο γιατί σγινιήθηκαν, γιατί αισθάνθηκαν μιά άγωνία..."

— Τι ώραία πού έπαιζε ή Αίλη, είπε μιά κυρία στον βαβαλιέρο της. Νόμιζε κανείς πώς πέθανε πραγματικά.

Και όμως... Πραγματικά είχε πεθάνει!.. Ο άνδρας της τήν είχε σκοτώσει μέ τό έβδομο μαχαίρι, τυφλός άπ' τή ζήλια του!...

Jacques Constant

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΩΣ ΕΣΤΑΛΗ Ο ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο μακαρίτης ποιητής και βοτανολόγος Θ. Ορφανίδης ζητούσε κάποτε ύποτροφία από τόν Ύπουργό Κωλέττη, γιά νά πάη και νά σπουδάση στήν Εύρώπη.

Έπειδή δέ ο Κωλέττης τού άρνιωνό, ο Ορφανίδης πήγε, μίσθωσε άρκετά κάθρα φορητά, και είπε στους καρφαγωγείς, νά μή κάνουν άλλη δουλειά, παρά νά περνούν, μέ κρότο, όσον μπορούνε πίο πολύ, όλη τήν ήμέρα και τήν νύχτα, από τήν κατοικία και τά γραφεία του Ύπουργού. Έτσι κ' έγινε, ο Κωλέττης έχασε τήν ήσυχία του και στο τέλος άπελιπισθείς έστειλε στήν Εύρώπη τόν Ορφανίδη...

Ο Ορφανίδης, έπαιρνε φαίνεται από τήν Κυβέρνησι, μέ τό σπαθί του, δ,τι ζητούσε.

Μιά φορά συνέταξε τόν προϋπολογισμό του βοτανικού καταστήματος πού διηθύθη, και άνέγραψε σ' αυτόν μαζί μέ τόσα άλλα ποσά και κάποιο ποσό γιά τή συντήρησι ενός...σκύλλου φύλακος!

Τό ποσόν φάνηκε ύπέρογκο σ' ένα άπ' τούς ύπουργούς. Τότε θυμάσε κ' ο Ορφανίδης και τού είπε:

— Έγώ σοϋ δίνω διπλάσιο μισθό, άρκεί νά κάνης τήν ύπηρεσία του σκύλλου! Νά γαυγίσης δηλαδή όλη τή νύχτα!...

ΤΟ ΛΕΣΙΚΟΝ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Γροθιά. — Ένα χέρι πού δέν είνε εύχαριστημένο.
Κοιλιά. — Ο άμαξής τής συνειδήσεως.
Γηρατειά. — Μετακόμισι πού γίνεται σιγά—σιγά.

ΑΝΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΙΩΤΗ

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΚΕΙ, στή μοναχική τήν άκρογαλιά, μέ τά μικρά μικρά τά χαλίκια, τά στρογγυλά και κτρινωπά σάν μαργαριάρια, μέ τους κάβρους από τις δυο μεριές, σ' έκείνη τήν παράμερη κόχη πού έφεγγε από χάρη σ' νά ήταν δ,τι τήν έβγαλε ο Πλάστης από τ' άθάνατα χέρια του, έκεί στήν άκρογαλιά πού έπαιζαν τά δελφίνια ως κοντά στα ρηγά, έκεί πού ψυχή δέν κατέβαινε παρά μόνο γιά νά δοκιμάση καινούργια τύχη μέ τάγκιστρο ή μέ τό πεζοβόλι, — έκεί έβλεπε κάποτε ολόμοναχη τήν τρελλή, κοπέλλα ως είκοσιπέντε χρονών, μέ πρόσωπο γλαμιά, και μέ μάτια άγρια. Μήτε τάξιμο, μήτε διάβασμα δέν έσασα νά ή γλυτώση από τό μεγάλο κακό πού την τυραννούσε. Κι' ως τόσο, σαλειμένος καθώς ήταν ο νοϋς της, ή καρδιά της ήτανε γνωστικής γυναικας καρδιά! Τόν άγαπούσε άκόμα τόν άρραβωνιαστικό της, και τόν περιέμενε νά γυρίση πίσω και νά τήν πάρη. Ο νοϋς της, σά μερικους φίλους πού άντίς νά μάς παρηγορούνε αισιωπώντας, μάς μεγαλώνουν τόν πόνο μ' άναφάλευτα λόγια, ήταν κ' αυτής τής καμμένης ο μεγαλιτερός της έχθρός. Τής έλεγε ο νοϋς της πώς δέν πνίγηκε ο καλός της, τρία χρόνια τώρα, σ' έκείνη τήν τρομερή τή φουροτίνα πού έστρωσε μέ φύκα αυτό τό περιγιάλι από τή μιάν άκρη στήν άλλη, τής έλεγε πώς άρμεινιζε άκόμα κ' έρχότανε στήν καλή της. Και κάθε φορά πού έβλεπε και νά περνούη ή ψαράδικη νά κατεβαίνει κατά τά μέρη έκείνη, έβγαίνε ή ταλαιπόρη από τό καλοβί της κ' έτρεχε κατά τό γαλό, και στεκομένη στα χαλίκια μέ τόνα χέρι έπάνω από τά μάτια της, και στέλλο κρατώμενη ένα παντζή, γιά νά τόνα χαρηθή τόν άγαπημένο της, πού έρχονταν τώρα πειά. Τέβλεπε τό καρδιοκτύπι της σέ κεινο τό στόμα της τό κλαυγολαστό,σά χέρια της πού τρέμανε, σ' όλο της τό κορμί!...

Στέκονταν άμίλητη και δίχως νά γυρίσει τό κεφάλι της από τό καικι, παρά μόνον όταν κατέβαινε κατόπι της ο άδελφός της νά τήνε πάρη πίσω. Ιλήγαίνε κοντά της, τήν έπιανε από τό χέρι, και τήν τραβοϋσε σπιτί λέγοντας πώς δέν ήταν αυτό τό καικι, μόνο τάλλο πού θά φανή σέ λιγάκι..

Περνοϋσε και τάλλο τό καικι και έσανόχιζε ή ίδια ή ιστορία.

Τή στεργη τή φορά πού κατέβηκε ή τρελλή, δέν είχε ή άκρογαλιά έκείνη τή συνειδημένη της ήμερη γλώσσα. Τήν έδερεν ή θάλασσα μανιασμένη, κ' οι άφροί κατακλυούσαν άλύπητα τά μαργαριτάρια χαλίκια. Στους κάβρους τά κύματα έσοπούσαν άγρια, άνεβαίναν σάν άσπρες κολώνες, κ' ύστερα κατέβαιναν σάν άσπρη βορρή. Ο άνεμος λυγίσε τις καλαμιές ως τή γης, και τά μαλλιά της κακόμοιρης τής τρελλής,

πηγαίνανε νά πετάξουν κ' αυτά μαζί του...

Αυτή όμως πάλι άσίλευτη, πάλι άμίλητη μέ τά μάτια της στυλωμένα πρός ένα κακότυχο καικι πού μιά φρα τώρα παλίνει μέ τά φρονιασμένα τά κύματα, περιμένει τόν καλό της... Τό καικι γαρπαλεύει μέσα στήν κυματοσαραχή μέ έσοχιμένο τό πανί του, ζητάει βόλτα νά κόψη, και νά κατεβή ν' άράξη σ' ένα ψαράδικο λιμάνι πίσω από τόν κάβρο. Έκει άπάνω έρχεται πάλι ο καλός άδελφός και ζητάει νά τήν πάρη πίσω τήν τρελλή.

— Άχ, στάσου και θά βουλιάζη, θά πνιγή, θά πνιγή, ο άκρόβός μου! φωνάζει αυτή ή δύστηχη μ' άπελιπισμένη φωνή.

Και καθώς τώλεγε, γύρισε τό καικι στόνα του πλάγι και έρχισε νά βουλιάζη σιγαλά—σιγαλά..

Έπασε τότε ή ταλαιπόρη έξρη χάμου στήν πέτρα. Τό πρόσωπό της μένει γυρισμένο άπάνω, και τά χέρια της όπλωμένα ίσα, σά νά τήν είχανε σταφομένη. Τά μάτια της είνε θαμπά σάν τό συννεφιασμένο ουρανό...

Τά σύννεφα περνάν, ή θάλασσα κλωσυνεύει πάλι, μέ τής τρελλής ή ζωή δέν ξαναγυρίζε πειά!...

† Άργύρης Έφταλιώτης

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

Ένα Παρισινό περιοδικό διηγείται τό έξής έπεισόδιο, πού συνέβη σέ κάποιον διακερη Γάλλο μαθηματικό, σφημισμένο γιά τήν άφηρημάδα του.

Ο μαθηματικός αυτός γύρισε μιά βροχερή μέρα στο σπιτί του μούσκεμα.

— Γιατί έγινες έτσι; τόν ρώτησε ή κυρία του. Δέν άνοιγες τήν άμπρέλλα σου;

— Τήν έχασα στο κερνεσιό.
— Μά σϋ τήν έχασ μαζί σου...
— Τή θυμήθηκα και πήγα και τήν πήρα όταν έπασε ή βορρή!...